

Otvorená rebélia voči koloniálnemu statusu: pokus vrátiť zlato domov. Aký bude trest?

- CZ24 News | 2. prosince 2019

SLOVENSKO: Slovensko chce svoje zlato naspäť, hovorí 43 poslancov Národnej rady a v stredu sa to môže stať potvrdeným oficiálnym štátnym stanoviskom. Je to rukavica hodená do tváre impéria, vyjadrenie nedôvery veľmociam. Reakcie nebolo ťažké predvídať

V stredu 4. decembra sa bude konať mimoriadna schôdza Národnej rady k návrhu vrátiť slovenské zlato do domácej úschovy. V tento deň, o druhej hodine popoludní, po skončení inej mimoriadnej schôdze, ktorú zvolala opozícia, by parlament mal prijať uznesenie k návrhu vrátiť zlato domov, ktorý iniciovalo 43 poslancov z niekoľkých strán na čele s Robertom Ficom.

V ich návrhu sa uvádza: „(Národná rada) berie na vedomie, že investičné zlato (devízové rezervy NBS v zlate) vo vlastníctve SR v objeme 1,019 mil. trojských uncí (hodnota cca 1,377 miliardy eur k októbru 2019) je uložené v zahraničnej banke Bank of England. (Národná rada) vníma riziká spojené s predpokladanou finančnou krízou, pokračujúcou procedúrou Brexitu a rozhodnutie viacerých krajín stiahnuť zlato z Bank of England na svoje územia. (Národná rada) žiada Národnú banku Slovenska, aby prijala všetky nevyhnutné opatrenia, ktoré budú v čo najkratšom čase viesť k návratu investičného zlata z Bank of England na územie Slovenskej republiky.“

V odôvodnení sa potom píše: „Slovenská republika má svoje investičné zlato v objeme 31,69 tony a hodnote cca 1,3 miliardy eur dlhodobo uložené v Bank of England. Viaceré krajiny, ako napríklad Maďarsko, Poľsko, Rakúsko, Nemecko či Rumunsko sa v poslednom období rozhodli vzhľadom na rôzne riziká stiahnuť svoje zlato z tejto banky na svoje územie. Identifikované riziká sú najmä pravdepodobnosť finančnej krízy a neistý vývoj súvisiaci s Brexitom. Krajiny dávajú prednosť fyzickému prístupu k vlastnému zlatu.“

Na takýto návrh zareagovali veľmi podráždene, nezvyčajne tvrdými slovami komentátori liberalistických kanálov. Napríklad Peter Tkačenko v denníku Sme v článku „Fico sa odtrhol z reťaze ako ešte nikdy“ s podtitulkom „Ďalej sa dá zájsť už len uznesením k Sorosovi“, píše, že predseda strany Smer Robert Fico „je schopný akejkolvek hanby“, keď neverí britskej vláde.

„Ten nápad (vrátiť zlato domov) bude slabomyselným znieť tak výborne, že jeho schválenie môžeme považovať za hotovú vec,“ rozhorčuje sa Tkačenko. Jeho rozhorčenie je celkom pochopiteľné: tá nehoráznosť, neveriť britskej vláde! Neveriť trebárs slovenskej vláde, no prosím – veď kto by už veril slovenskej vláde, všakáno – ale britskej?

„Aby sme si rozumeli, hovoríme o kľúčovom európskom členovi NATO, dôležitom hospodárskom partnerovi a krajine, kde svoje šťastie hľadá od oka stotisíc slovenských občanov, ktorí čoskoro prídu o výsady, ktoré nám prináležia v členských krajinách EÚ. Bolo by čudné, keby sa už britský veľvyslanec Andy Garth neobjednal na audienciu k Miroslavovi Lajčákovi,“ píše šokovaný Tkačenko a v tomto poslednom sa s ním dá súhlasiť.

Podpredseda výťahovej strany (to je taká, ktorá môže robiť celoštátny snem v panelákovom výťahu) OKS Martin Mlynek v Denníku N sa tiež pohoršuje nad nápadom chcieť zlato priviezť domov. Tvrdí, že to nie je dobrý nápad, lebo vraj Národná banka s tým zlatom robí nejaké obchody, a to takým spôsobom, že keby sme si ho teraz chceli vziať, tak by sme o viac ako polovicu z toho množstva prišli, lebo reálne sme na ňom vraj už vlastne prerobili obrovské stovky miliónov eur. Zaujímavá

argumentácia: v Londýne je zlato v bezpečí, ale keby sme si ho chceli vziať, tak už z neho je viac ako polovica fuč, a preto ho tam treba aj naďalej nechať, aby bolo v bezpečí, tak ako doteraz...

Poslankyňa Katarína Cséfalvayová (nezávislá) zase považuje vyjadrenia Roberta Fica za urážky našich verných spojencov aj všetkých ľudí so zdravým rozumom. Fico totiž v súvislosti so zlatom na tlačovej konferencii povedal: „Viem, že toto asi vyvolá pomerne negatívnu reakciu z britskej strany, ale ťažko sa dá po Mníchove veriť aj najbližším spojencom, pretože vtedy nás obetovali absolútne. A máme tu dnes príklad z Venezuely, kde Bank of England odmieta vracať zlato do tejto krajiny z politických dôvodov.“

Pre pani Cséfalvayovú nie je problém v iných prípadoch poukazovať na historické krivdy a zločiny spred pol či trištvrté storočia a na ich odmietnutí stavať celú svoju zahraničnopolitickú doktrínu, ale ak niekto spomenie nespochybniteľné svinstvo zo strany „tých dobrých“, tak je to odrazu urážka. Oni nás môžu poučať, mentorovať, kritizovať, ale my nesmieme ani v relevantnom kontexte spomenúť ich historickú zradu, lebo je to vraj urážka.

O pohnutej histórii slovenského zlata a o nie najlepších (nielen slovenských) skúsenostiach so skladovaním zlata u našich západných spojencov, konkrétne práve v Bank of England. Vzhľadom na tieto historické skúsenosti je Ficovo vyjadrenie v podstate vecné a neutrálne...

Nie je náhoda, že mnohé krajiny sa domáhajú svojho zlata uloženého v trezoroch ríše imperiálneho Západu. S úpadkom impéria a blížiacim sa koncom bubliny virtuálnej dlhovej ekonomiky sa čoraz viac štátov domnieva, že sa blíži čas, keď opäť bude platiť iba niečo, čo predstavuje trvalú hodnotu – a odnepamäti bolo na tento účel jedným z najvhodnejších nástrojov zlato.

Viaceré krajiny, a nielen Rusko a Čína, sa z tohto dôvodu rozhodli vo veľkom skupovať všetko na trhu dostupné zlato. Dá sa povedať, že sa vo svete rozpútalo čosi ako vojna o zlato. Zároveň si všelikto šušká, že vraj nie všetko zlato, o ktorom banky deklarujú, že ho majú v sefnoch, tam reálne je. Mnohé štáty si uvedomujú, že ak je to tak, potom by sa s reálnym zlatom mohla začať akási hra o čierneho Petra, na konci ktorej by nevyhnutne bola veľká borová figa pre tých najslabších účastníkov, ktorými sú periférne štáty. A preto si svoje zlato začínajú sťahovať k sebe – kým majú čo, a kým môžu.

Je celkom prirodzené, že agenti a priaznivci západných mocností na snahu vrátiť zlato domov reagujú hystericky, ba takmer až epilepticky. Taký krok, akým je otvorený pokus kaziť globálnym špekulantom ich zámery, odňať impériu jednu z ovládacích pák a navrátiť (hoci iba malú) časť suverenity do rúk ovládanej krajiny, je naozaj hodenou rukavicou do tváre vládcov Ríše.

Že sa viaceré krajiny práve teraz rozhodli tak urobiť, to iste nie je náhoda. Je to jeden z mnohých signálov toho, že sa svet mení a subjekty na politickej mape sa pripravujú na nové podmienky. V prípade Slovenska pokus stiahnuť zlato domov však môže byť aj súčasťou záchranských prác pred príchodom liberalistického valca – ktovie do akých úžasne výhodných zlatých partnerstiev s našimi vernými spojencami by sa v prípade tohto scenára mohli pustiť naši noví, progresívni volení zástupcovia, a aké fantastické benefity pre nás všetkých by mohli objaviť v neodolateľne výhodnej výmene zlata za zelené papieriky.